

stpů-em a přidělcem o všech modalitách přidělu. Obsahem této dohody určena jsou pak práva i povinnosti obou smluvních stran. Vystupuje tedy stpů ve věcech přidělu nikoliv ve funkci úřadu judikujícího, nýbrž jménem státu jako strany, která půdu získanou k účelům, jež zákony o poz. reformě sledují, přidělci jako druhé straně přenechává, a dlužno tudíž na projevy, které stpů v tomto právním poměru učiní, pozíratí nikoliv jako na rozhodnutí (opatření) podle § 2 zák. o ss, nýbrž jako na pouhé prohlášení strany, jež nejsou právní moci schopny ani vykonatelné.

Nař. plat. rozkaz, jímž žal. úřad st-li nařídil zaplacení přidělové ceny s úroky do určité doby s vyhrůžkou exekuce doloživ, že tento plat. rozkaz je rozhodnutí konečné, a připojiv k němu i poučení o opravných prostředcích, jeví se formou svou jako rozhodnutí (opatření) stpů-u podle § 2 zák. o ss, a dlužno proto souditi, že stpů chtěl tu rozhodovati jako úřad judikující a vydati nař. plat. rozkaz jako vykonatelné rozhodnutí (opatření) ve smyslu § 2 zák. o ss. Ale pak překročil žal. úřad meze vymezené zákonem jeho kompetenci jako úřadu správnímu, a bylo již proto nař. plat. rozkaz zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž mohl nss obsah nař. plat. rozkazu věcně přezkoumati.

Č. 7785.

Učitelstvo: * Předpisy, platné pro státní úředníky o dietách z důvodu vedení dvojí domácnosti, platí hledíc k § 10 odst. 2 zák. č. 274/1919 také pro učitelstvo veřejných škol národních.

(Nález ze dne 2. března 1929 č. 4.128.)

Prejudikatura: Boh. A 3862/24, 4091/24.

Věc: Ferdinand A. ve St. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti mnisterstvu školství a národní osvěty o diety.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl po zrušení třídy obecné školy v H. přeložen do Ž., kdež dne 1. září 1922 nastoupil službu. Ježto nenalezl v novém působišti bytu, musil zanechatí svoji manželku v Liberci i žádal podáním ze 6. března 1923 za přiznání diet z důvodu dvojí domácnosti za dobu ode dne 1. září do dne 31. prosince 1922, jakož i za náhradu cestovného.

Výnosem z 25. října 1924 povolila mu zšr v Praze náhradu cest. výloh částkou 108 Kč a stravné částkou 28 Kč, nevyhověla však požadavku povolení diet z toho důvodu, že normy, které stanovily pro státní úředníky diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, nevztahují se na učitelstvo veř. škol národních.

St-lovo odvolání zamítlo min. škol. nař. výnosem z těchto důvodů: Druhý odstavec § 10 par. zák. normuje, že sporný nárok řídí se předpisy, vydanými o tom pro státní úředníky, čímž i případně starší předpisy učitelské byly derogovány. Jest tudíž pro rozsah nároku směrodatnou jediné svrchu uvedená norma par. zákona, nemodifikována pro dobu, o níž jde, žádnou pozdější normou, a kdyby i existovaly předpisy, které přiznávají státním úředníkům nárok, o nějž běží, v rozsahu

širším, nemohl by učitel nár. školy potud nic z nich pro sebe odvozovati. Ježto pak nárok na diety po rozumu druhého odstavce § 10 par. zák. jest v zásadě přiznáván toliko při služ. úkonu mimo vlastní působišť, není požadavek st-lem vznesený právně odůvodněn, když v jeho případě neběželo o výkon mimo služ. působišť (st-l byl ze služ. příčin ze Ž. přeložen, čímž pozbyl dřívějšího svého působišť), jenž jest podmínkou pro přiznání požadované náhrady.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: — — — —

Stížnost namítá, že jest v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou nss-u právní názor žal. úřadu, jakoby § 10 par. zák. omezoval nárok učitelů nár. škol na diety toliko na případy, že učitelů bylo použito mimo vlastní působišť.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A. 3862/1924 právní názor, že usnesení min. rady z 19. července 1919 o stěhovacích nákladech a dietách pro převzaté a přeložené státní zaměstnance platí podle druhého odstavce § 10 par. zák. č. 274/19 i na osoby učitelské; na téže zásadě zbudován jest i pozdější nál. Boh. A. 4091/1924 a není ani v další judikatuře nss-u po této stránce úchyly.

V konkrétním případě úřad zaujal stanovisko, že osobám učitelským nepřísluší nárok na diety pro dvojí domácnost z důvodu, že prý paritní zákon sám vylučuje tento nárok, kdyby i státním úředníkům příslušel, ve příčině učitelů, neběželo-li by o služ. výkon mimo jejich působišť, proti čemuž se právě obrací stížnost. Než třeba svrchu cit. nál. Boh. A. 3862/1924 výslovně neřešil otázky, platí-li či neplatí-li výhrada § 10 »při služ. výkonu mimo vlastní působišť« též stran nároku na »pravidelné diety«, přec je záporný názor nss-u po této stránce z cit. nálezů zřejmý, poněvadž by se byl nss jinak ve své zmíněné judikatuře nikdy nemohl postavit na stanovisko, že též učitelé mají nárok na diety pro dvojí domácnost; neboť tyto diety svou povahou přísluší nikoli za služ. výkon mimo působišť, nýbrž jen za to, že zaměstnanec do nového působišť jmenovaný nebo přeložený v tomto působišti nemohl nalézt rodinný byt. Ve skutečnosti také druhý odstavec cit. § 10 přesně rozeznává tři případy vedlejších platů zaměstnancových, a to především formálně, uváděje »nárok na pravidelné diety« odděleně od nároku na »cestovné i náhradní (substituční) poplatky« a od »úhrady výloh stěhovacích« a stanově jen ve příčině nároku uvedeného na místě druhém (»na cestovné a náhradní (substituční) poplatky«), že jde o takovéto platy »při služ. výkonu mimo vlastní působišť«. Než i věcně jde o tři případy, lišící se od sebe povahou, a to především o diety (stravné), které podle obsahu dosavadních předpisů byly poskytovány nejen při speciálních služ. výkonech, nýbrž i při příležitostech jiných (na př. za stěhování na počátku pobytu v novém působišti atd.), dále o poplatky, které podle své povahy mohou jedině vzniknouti při služ. výkonu mimo vlastní působišť, jako jsou cestovné a substituční poplatky, konečně o plat na úhradu výdajů, které nevznikají při služ. výkonu, t. j. o náhradu výloh stěhovacích. Ježto tedy není v § 10 cit. zák. podkladu pro právní názor žal. úřadu, pro nějž jedině zamítl st-lovu žádost za přiznání diet, když nárok na diety není v zákoně činěn závislým na nějaké činnosti mimo působišť, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.